

Oponentský posudek na bakalářskou práci Zuzany Šimicové „Porovnání exekuce správní a soudní“

Z hlediska struktury a formy nelze práci příliš co vytknout: Práce je členěna systematicky a přehledně (po představení exekuce obecně jsou následující části věnovány jednotlivým druhům exekuce v českém právním řádu, které jsou podrobně popsány; na závěr následuje porovnání soudní a správní exekuce, které je vlastním tématem práce), autorka cituje z odborné literatury (učebnice, komentáře, odborné články), práce obsahuje anglické resumé.

Jde-li o obsah práce, předpokládám, že je především úkolem oponenta, aby pronášel kritické soudy o práci, upozorňoval na chyby, ať již věcné či argumentační, polemizoval s autorčinými závěry apod. a to i v situaci, kdy práci považuje za zdařilou jako v tomto případě. Jde-li tedy o kritiku, musím hned na počátku říci, že nejsem odborníkem na žádný druh exekucí, a proto nemohu poukázat na žádné věcné chyby či nepřesnosti, kterých by se autorka dopustila. Nicméně z pohledu kritického čtenáře se mi zdá, že práce je snad až příliš popisná a autorčin samostatný přínos (tedy nějaké kritické zhodnocení právní úpravy exekucí) považuji za poněkud omezený. O co konkrétně jde: Když jsem v úvodu práce četl, že autorka pracuje na exekutorském úřadě a že tedy zná existující praxi výkonu rozhodnutí ze svých pracovních zkušeností, očekával jsem nějaké větší zapojení těchto zkušeností v textu práce. Po zdařilém a snad i vyčerpávajícím popisu všech druhů výkonu řízení jsem čekal především od šesté kapitoly a závěru autorčino hlubší zhodnocení toho, který druh exekuce je podle ní vhodnější z hlediska různých kritérií (typicky efektivita výkonu, ale třeba i porovnání např. s tzv. osobním bankrotem, příp. i zamyšlení se nad sociálními dopady výkonu rozhodnutí apod.) Místo toho je porovnání prováděno tak, že by je klidně mohl provést i ten, který zná příslušné právní úpravy pouze z „papíru“ a nikoli ze své pracovní činnosti jako autorka. Snad jediná otevřeně vyslovená autorčina myšlenka (na s. 49) je v práci ta, že považuje rozdílnost v jednotlivých řízeních za nepřehlednou a že by preferovala jednotný výkon rozhodnutí prováděný soudními exekutory, protože ostatní formy exekuce pouze zdržují správní úředníky od jejich práce. To se mi zdá trochu málo.

Práci doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji k ní následující otázky:

1. Na s. 13 a násl. práce autorka píše o tom, jak může být soudní exekucí postižen i majetek manžela povinného, který není součástí SJM, když jsou dohody o zúžení či

zrušení SJM vlastně vůči soudní exekuci neúčinné. Jaký je názor autorky na tuto úpravu? K čemu tedy jsou dohody mezi manžely zužující či vylučující SJM, když v konečném důsledku může být majetek manžela povinného postižen exekucí tak jako tak?

2. Na s. 15 práce autorka píše, že zavedení soukromých soudních exekutorů v r. 2001 nevedlo k poklesu nápadu pro nařízení soudního výkonu exekuce. Na s. 49 tvrdí, že soukromý exekutor je v porovnání s dřívějším postupem několikanásobně efektivnější (i když není jasné, odkud tato čísla získala). Jak si tedy autorka vysvětluje to, že se zavedením soudních exekutorů soudům nebyla práce, když jsou soukromí soudní exekutoři tak výkonní?

V Praze dne 14. května 2015

Michal Šejvl

katedra teorie práva FPR ZČU